

GYVENIMO ŽODIS

2006 sausis

“Kur du ar trys susirinkę mano vardu, ten ir aš esu tarp jų” (Mt 18,20).

“Emanuelis”, “Dievas su mumis!” (plg. Mt 1,23). Šia didžia nuostabia žinia prasideda Mato Evangelija. Jėzaus, Emanuelio, asmenyje Dievas nužengė tarp mūsų.

Evangelija pasibaigia dar didesniu ir stulbinančiu pažadu: “Aš esu su jumis iki pasaulio pabaigos” (Mt 28,20).

Dievo buvimas tarp mūsų neapsiribojo istoriniu periodu, fiziniu Jėzaus buvimu žemėje. Jis pasilieka su mumis visiems laikams.

Kaip pasilieka? Kur galime Jį sutikti?

Atsakymas yra būtent Mato Evangelijos centras, ten, kur Jėzus duoda gyvenimo nuorodas savo bendruomenei, Bažnyčiai. Jis ne kartą kalbėjo apie ją: sakė, kad pastatys ją ant Petro uolos, mato ją savo žodžio surinktą ir susivienijusią aplink Eucharistiją... Tačiau čia Jis atveria giliausią jos tapatybę: Bažnyčia yra Jis pats, esantis jo vardu susirinkusiųjų tarpe.

Visada galime Jį turėti esantį tarp mūsų, galime patirti gyvą Bažnyčią, išgyventi Bažnyčios steigiančiąją realybę.

“Kur du ar trys susirinkę mano vardu, ten ir aš esu tarp jų”.

Jei būtent Jis, Priskėlęs Viešpats, surenka ir suvienija tikinčiuosius su savimi ir tarpusavyje, padaro iš visų savo kūną, kiekvienas susiskaldymas mūsų šeimose ir mūsų bendruomenėse iškreipia Bažnyčios veidą. Kristus nėra pasidalijęs. Suskaldytas Kristus yra nebeatpažįstamas, iškreiptas.

Tai galioja taip pat ir santykiams tarp įvairių Bažnyčių bei bažnytinių bendruomenių. Ekumeninis kelias leido mums suvokti, kad “yra daugiau to, kas mus vienija nei to, kas skiria”. O jei ir lieka keletas krikščioniškosios doktrinos ir praktikos aspektų, dėl kurių dar nėra tikėjimo vienybės, jau pats “Priskėlusiojo Kristaus buvimas yra atraminis mus vienijantis taškas”. (*Maldų už krikščionių vienybę savaitės vadovas*, 2006 sausio 18-25 d., Roma 2005, p. 7).

Susirinkti Jėzaus vardu bendrai maldai, susipažinti bei pasidalinti krikščionių tikėjimo turtais, atsiprašyti vienas kito - tai prielaida, padedanti peržengti daugybę skirtumų. Gali atrodyti, jog tai tik mažos iniciatyvos, bet “nėra nieko bereikšmio, kas padaryta iš meilės”. Jėzus mūsų tarpe, “mūsų vienybės versmė”, parodys mums “kelią, kad taptume Dievo norėtos vienybės įrankiais” (ten pat, p. 10).

Taip rašo Ekumeninės Bažnyčių Tarybos Tikėjimo ir Sąrangos komisija bei Popiežiškoji krikščionių vienybės taryba, pasiūlydamos šį “gyvenimo žodį”, kurį paruošė ekumeninė grupė iš Dublino. Išties, jau nuo 1968 m. *maldos už*

krikščionių vienybę savaitės metu visi kartu gyvename tuo pačiu “gyvenimo žodžiu”: tai ženklas ir viltis kelyje link pilnos ir matomos bendrystės tarp Bažnyčių.

“Kur du ar trys susirinkę mano vardu, ten ir aš esu tarp jų”.

Tačiau ką reiškia būti susivienijusiems Jėzaus vardu?

Reiškia būti susivienijus Jame, Jo valioje. Žinome, jog aukščiausias Jo troškimas, “Jo” įstatymas yra, kad tarp mūsų gyvuotų tarpusavio meilė. Tad štai, ten, kur du ar daugiau žmonių yra pasirošę vienas kitą taip mylėti ir sugeba patraukti viską, kad tik pelnytų Jo buvimą, keičiasi viskas aplinkui. Jėzus galės įžengti į mūsų namus, į darbo ir studijų vietas, į parlamentus bei stadionus ir perkeisti juos.

Jo buvimas taps šviesa, padedančia išspręsti problemas, leis kūrybiškai pasitikti naujas asmenines bei visuomenines situacijas, padrąšins įgyvendinti sunkiausiųs apsisprendimus, taps įvairiai besireiškiančios žmogiškosios egzistencijos fermentu.

Jo dvasinis, bet realus buvimas pasireiškš šeimose, tarp fabriko darbininkų, biuruose, statybos aikštelėse, bus su ūkininkais laukuose, Jį rasime tarp verslininkų, tarp komunalinių paslaugų teikėjų, visur.

Per vis atnaujinamą ir vis naujai pareiškiamą tarpusavio meilę Jėzus, gyvenantis mūsų tarpe, vėl įžengs į šį pasaulį ir išlaisvins jį iš naujų jo vergovių. Šventoji Dvasia atvers naujų kelių.

“Kur du ar trys susirinkę mano vardu, ten ir aš esu tarp jų”.

Iš savo patirties galime su dėkingumu Dievui pasakyti, kokie teisingi žodžiai, kuriuos esu parašiusi prieš daugelį metų, jog jei esame susivieniję, Jėzus yra tarp mūsų. Ir tai turi vertę. Turi didesnę vertę už bet kokį kitą lobį, kurį galėtų branginti mūsų širdis: tai vertingiau už motiną, už tėvą, už brolius, už vaikus. Vertingiau už namus, darbą, nuosavybę; už tokio didmiesčio kaip Roma meno kūrinius; tai turi didesnę vertę už mūsų reikalus, didesnę už mus supančią gamtą su gėlėmis ir pievomis, jūra ir žvaigždėmis: didesnę už mūsų sielą!

Kokį liudijimą duoda pasauliui Evangelinė tarpusavio meilė, pavyzdžiui, tarp kataliko ir armėno, tarp metodisto ir stačiatikio!

Tad ir šiandien gyvenkime Jo mums duodamą gyvenimą akimirka po akimirkos mylėdami. Broliškoji meilė yra pagrindinis įsakymas. Todėl turi vertę visa tai, kas yra nuoširdžios broliškos meilės išraiška. Neturi jokios vertės tai, ką darome, jei kartu nejaučiame meilės broliui: juk Dievas yra Tėvas ir širdyje turi visada ir vien tik vaikus.

Gyvenkime taip, kad Jėzus būtų nuolat su mumis, kad neštume Jį į pasaulį, nepažįstantį Jo ramybės.

Moterų fokoliaras

Žirgo g. 1-32 10221 Vilnius

Tel. 277 71 18 – El. paštas: czflituania@post.5ci.lt

Leidiny skirtas Fokoliarų judėjimo Lietuvoje reikmėms

Chiara Lubich
Vyrų fokoliaras

Lyglaukio g. 9B 01215 Vilnius

Tel. 215 35 05 – El. paštas: focolare@takas.lt